

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βιλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία Ἀπάντησις. — Ἡ Νέα Γυνή (κατὰ τὸν Jules Bois, ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Κυρία ἡ δεσποινίς (ὑπὸ Γεροντοκόρης). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Τὸ ἐν Λονδίῳ Συνέδριον τῶν Γυναικῶν (ὑπὸ κ. Μάϊας Διούρα). — Ἡ ζωγραφικὴ εἰς τῆ Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν. — Ἀλληλογραφία. Συναγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς Ἐπιφυλλίς (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου.

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, οἱ ὅποιοι εἶχον τόσον φιλοσοφί-
σει ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τόσον μελετήσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀνθρω-
πίνης τελειότητος, ἀπένεμαν τὸν τίτλον τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ
εἰς τὸν σχετικῶς τελειότερον ἄνθρωπον. Ὅπως δὴ ποτε δὲ
καὶ ἂν ἐμνηνεθῇ ὁ τίτλος αὐτὸς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. ὅτι
δι' ἀνθρώπους ἀγαπῶντας τὸ ὄραϊον, ὡς τὸ ἡγάπων οἱ ἀρ-
χῆται, τὸ καλὸς ἐκεῖνο ἀναφέρεται εἰς τὸ φυσικὸν κάλλος.
Ὡστε διὰ νὰ εἶναι τις τέλειος εἴτε ἀνὴρ, εἴτε γυνή, ἔπρεπεν
ἀφρεύτως νὰ συνοδεύεται τὸ κάλλος καὶ ὑπὸ ἠθικῶν χαρι-
σμάτων, ὡς ταῦτα νὰ μὴ γωρίζωνται ἀπὸ τὸ κάλλος ἢ τοῦ-
λάχιστον ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀναπληροῖ τὰς φυσικὰς ἀτε-
λείας.

Αὐτὸ τὸ εἶπομεν ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων
καὶ σειρὰν ὅλην ἄρθρων ἐδημοσιεύσαμεν περὶ τῆς ὑποχρεώ-
σεως, ἣν ἔχει ἡ γυνή, — ὡς καὶ ὁ ἀνὴρ ἄλλως τε — νὰ εἶ-
ναι, ἂν ὄχι ὄρατοι, διότι αὐτὸ δὲν ἐξορτάται δυστυχῶς ἀπὸ
τὴν θέλησίν μας, ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦν νὰ γίνωνται ἀρεστοὶ διὰ
τῆς κομψότητος καὶ τῆς ἐπιμελοῦς καὶ καλαισθητοῦ ἐνδυ-
μασίας καὶ τῆς χάριτος, ἢ ὅποια πολλάκις εἶναι ἐπαγωγο-
τῆρα τῆς καλλονῆς.

Δὲν μᾶς εἶπε λοιπὸν τίποτε νέον ἢ ὑπὸ τὴν ὑπογραφὴν
κακῆ οἰποκυγὰ ἐξεγρηθεῖσα κατὰ τῆς πρακτικῆς μορφώσεως
τῶν Ἑλληνίδων, ὑπὸ φόβου δῆθεν μὴ ἡ ἐνασχόλησις τῆς γυ-
ναικίς εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα καὶ εἰς τὰς γυναικείας τέχνας ἀ-
πιβῆ ὁ τάφος τοῦ κάλλους τῆς, ἴσως δὲ καὶ ὁ τάφος τοῦ
ἔρωτος.

Τὰ παραδείγματα τῆς Δείας καὶ τῆς Ραχήλ καὶ τῆς Δα-
λιδᾶς καὶ τῆς Ἰουδίθ, τὰ ὅποια μᾶς ἔφερε πρὸς ἐπικύρωσιν
τῶν λόγων τῆς, πᾶν ἄλλο ἀποδεικνύουν ἢ τὸ ὀρθὸν τοῦ ἰσχυ-
ρισμοῦ τῆς. Πρῶτον διότι δὲν ἄλλο δύναται νὰ ἀπο-
δείξῃ, ὅτι ἡ Ραχήλ καὶ ἡ Δαλιδᾶ καὶ ἡ Ἰουδίθ, μεθ' ὅλην
τὴν καλλονὴν τῶν ἡσυχολοῦντο εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ζωγρα-
φικὴν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἄλλως δὲν ἀποκλείονται αἱ πρακτικῶς
μορφωνόμεναι νεάνιδες, — ἀλλὰ καὶ ἐνασχολήσεις ἀγνώστους
εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους διὰ τὰς Ἰουδαίας γυναῖκας — καὶ
ὅτι δὲν κατεγίνοντο καὶ αὐταὶ εἰς τὸ οἰκοκυρεῖο των, μα-
γειρεύουσαι τὰ φαγητὰ καὶ κείρουσαι τὰ μαλλιά τῶν προβά-
των καὶ ὑφαίνουσαι καὶ ράπτουσαι.

Τούναντίον βέβαιον καὶ ἀποδεδειγμένον ἐξ αὐτῆς τῆς Γρα-
φῆς εἶναι ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαίου ἐκείνης ἐποχῆς, ὡς
ζῶσαι κατὰ τὸ πλεῖστον βίον νομαδικόν, διέφεραν πολὺ ὀλί-
γον ἀπὸ τὰς χωρικὰς μᾶς τῆς σήμερον. Αὐτὴ μάλιστα ἡ Ρα-
χήλ, κόρη ἔτι, ἔφερε μόνη τὰ ποίμνια καὶ τὰ ζῶα τοῦ πα-
τρός τῆς εἰς τὴν πηγὴν νὰ πίοιεν ὕδωρ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν
ὁ Ἰακώβ, φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔφθανε εἰς τὰ
κτήματα τοῦ θεοῦ του, παρ' οὗ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ ἄσυλον.
Ὡς ἡ Ρεβέκκα ἡ ἐπίσης ὄραία ἐμαγεύευσεν μόνη τὸ φαγη-
τόν, τὸ ὅποῖον ὁ εὐνοούμενός τῆς Ἰακώβ προσέφερον εἰς τὸν
τυφλὸν πατέρα του, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν του ἀντὶ τοῦ
Ἠσαῦ. Ἄλλως τε καὶ ρητὰ ὅλα τοῦ Σολομῶντος ἐγκωμιά-
ζουν τὴν ἰσχυρὰν γυναῖκα, ἢ ὅποια ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δούλων
τῆς κίρει τὰ ἔρια τῶν προβάτων καὶ κλύθει καὶ ὑφαίνει, ἐρ-

γαζομένη και υπό τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἔτι.

Δὲν ἐθεωρήθη λοιπὸν ποτε ἡ ἐργασία ἐπιβλαβὴς διὰ τὸ κάλλος, ἀλλ' οὔτε ἐμείωσε ποτε τὴν δυνάμιν του ἢ κατέρριψε τὸ γυναικεῖον γόητρον. Ἐὰν δ' ἡ ἐπιστέλλουσα ἤθελε νὰ σκεφθῆ πόσα κακὰ προκύπτουν καὶ πόσων οἰκογενειακῶν καταστροφῶν παραίτιον γίνεται τὸ κάλλος, ὅταν συνοδεύεται ὑπὸ τῆς ἀεργίας, θὰ ἐδίσταζε πολὺ νὰ ἐκστομίση τὴν κατὰ τῆς ἐργασίας βλασφημίαν της.

Τὸ κάλλος εἶναι ἀναντιρρήτως μέγα ἀγαθόν. Ἀλλὰ δυστυχία εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις ἀναθέτει μόνον εἰς τὸ κάλλος της τὸ φυσικὸν ὄλας τὰς περὶ εὐτυχίας ἐλπίδας της. Ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη, ὅτι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐθεοποίησαν τὸ ἴδιον κάλλος, κατέληξαν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ ἀπολέσουν πᾶσαν ιδέαν τιμῆς καὶ ἀρετῆς. Ἡ εὐτυχία των ὑπῆρξεν ἐφήμερος καὶ παροδική -- ἐὰν ὑπῆρξεν εὐτυχεῖς -- διότι τὸ κάλλος μαρκίνεται καὶ σβύνει πρόωρος, εὐθὺς ὡς ἡ νεότης ἀπανθίστη, εὐθὺς ὡς ἡ ψυχὴ πληρωθῆ ἀπογοητεύσεων καὶ πικριῶν ἢ κόρου καὶ ἀηθίας. Εἰς τί χρησιμεύει τὸ ἄνθος ὅταν ἀποφυλλισθῆ καὶ μαρανθῆ, εἰς τί τὸ μύρον ὅταν χάσῃ τὸ ἀρώμα του; Ἀλλως τε εἶναι βλασφημία κατὰ τῆς ἀληθείας ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ ἐργασία μαρκίνει τὸ κάλλος.

Βεβαίως ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ σκάπτωμεν τὴν γῆν καὶ νὰ εἴμεθα ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, ἠδυνάμεθα νὰ φοβούμεθα τὴν ἐπὶ τοῦ κάλλους βλαβερὰν τῆς ἐργασίας ἐπίδρασιν. Ἀλλὰ τὸ νὰ προετοιμασθῶμεν διὰ πρακτικῆς μορφώσεως εἰς πάσας τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης, νὰ καταστῶμεν ἱκαναί, ὅπως διευθύνωμεν τοὺς ἰδίους οἴκους, ὅπως μορῶνωμεν τοὺς ἰδίους ὑπηρετάς καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὅπως ὑπηρετοῦμεν τὰς οἰκογενείας μας, τοῦτο ἔχει μόνον κατ' οὐδὲν μειώνει τὸ κάλλος, ἀλλὰ τοῦναντίον προσθέτει ἀνυπολόγιστον ἠθικὴν ἀξίαν εἰς αὐτό.

Παρήλθεν φεῦ, ὁ κειρὸς, καθ' ὃν ὑπῆρχαν ἄρχοντες καὶ δούλοι, καθ' ὃν ἡ μεγάλη μερὶς τῆς ἀνθρωπότητος ἐεργάζετο δουλικῶς εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὀλίγων προνομιοῦχων. Σήμερον τὰ κοινωνικὰ στρώματα βκίνουσι ὁλονὲν ἰσοπεδούμενα, σήμερον ἄρχοντες καὶ δούλοι δὲν ὑπάρχουν. Ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀναστατώσεως τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἡ εὐτυχία μεγάλων καὶ μικρῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας, ἢν ἕκαστος δύναται νὰ παράσῃ εἰς τὴν κοινότητα. Αἱ μισθωταὶ χεῖρες ἀραιοῦνται ὁλονὲν, καταλείπουσι ἀπανταχοῦ κενὰς τὰς θέσεις των. Ἀφ' ἑτέρου τὰ κεφάλαια ἐλκτοῦνται καὶ ὁ χρυσός, τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ μέταλλον, καθίσταται ἡμέρα τῆ ἡμέρα σπανιότερον.

Ἡ ὠραία κόρη δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ μένη πολυτελεῖς στόλισμα, οὔτε εἰς τὸν οἶκον τῶν γονέων, οὔτε καὶ εἰς τὸν οἶκον τῶν συζύγων. Ἄνευ περιουσίας μάλιστα διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἔχη θέσιν οὔτε ἐδῶ, οὔτε ἐκεῖ. Οἱ σύζυγοι κρατοῦν κλειστάς τὰς θύρας τῆς καρδίας των εἰς τὸ κάλλος καὶ μόνον χρυσαὶ κλειδὲς ἰσχύουν εἰς τὸ νὰ καταστήσουν σήμερον τὸν γάμον προσιτὸν εἰς τὰς γυναῖκας. Οἱ γονεῖς, ὅταν δὲν εἶναι πλοῦσιοι -- καὶ οἱ πλοῦσιοι μετροῦνται εἰς τὰ δακτυλα -- ἀδυνατοῦν νὰ συντηρήσουν τὰς θυγατέρας των ἐπὶ τοῦ στηλοβάτου -- πλέκει ἢ πρὸς τὴν ἐργασίαν καταφρόνησις. Τί θὰ γείνουσι λοιπὸν αἱ ὠραῖαι ἀεργοί; Ἴδου τὸ δилημμα. Τί λει νὰ ἀντιτάξῃ εἰς αὐτὸ ἡ ἐπιστέλλουσα κακὴ οἰκοκυρά; ἢ

Η ΝΕΑ ΓΥΝΗ

Ε'.

Εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν γωνίαν, εἰς πᾶσαν πατρίδα ἡ νέα γυνὴ ἀνάπτει νέους φάρους. Μάρτυρες, ἄγιοι, ἡ ἀπόστολοι, αἱ πρωταγωνίστρια αὗται ἀποτελοῦν στρατὸν ἀκαταμάχητον, ἀνεξάντλητον, μὴ φέροντα ἄλλην σημασίαν ἢ τὴν τοῦ ἀλτροῦσμου, ἄλλον σκοπὸν ἢ τὴν ἐπικράτησιν εὐγενῶν ἀρχῶν, τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς δυστυχεῖς, τὰ παιδία καὶ τὸ ἰδεῶδες ὡς ὑπέροχον στοιχεῖον τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως.

Καὶ πρῶτον περὶ τῶν μαρτύρων ὡς ὁ Γκαίτε εἰς τὸν «Φάουστ» ἀναφέρει τὰς Μητέρας τοῦ μυστικισμοῦ, δηλαδὴ τὴν ἀρχικὴν δυνάμιν, ἐξ ἧς ἀπορρέει τὸ πᾶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν μαρτύρων. Τίς εἶδεν, ἐὰν τὸ χυθὲν αἶμα, ἐὰν τὰ ρεῦσαντα δάκρυα δὲν εἶναι ἡ μεγάλη τῆς γονιμότητος δρῶσις; Πᾶσα ιδέα, ὅπως ριζοβολήσῃ καὶ ἐπικρατήσῃ, ἀπαιτεῖ ὅπως ἐκουσίως προσενεχθῶσιν ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἀνοικτήμονος Μ. λῶχ θύματα ἀνθρώπινα. Τὸ γυναικεῖον ζήτημα ἔσχεν ἐν τῷ παρελθόντι ἰδίαν ἀποστόλους ἐστεμμένους μὲ τὸ ἀκτινωτὸν τῶν καταδρομῶν καὶ τῶν βασάνων. Εἶναι νόμος ἄλλως τε διὰ πᾶν μέτωπον ὑψούμενον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τοῦ πλήθους -- ὡς σημαία ζωᾶς νέας ιδέας κύματα ὄλα μίσους νὰ ζητοῦν νὰ τὸ καταποντίσουν εἰς τὴν λήθην. Ἡ ἀνθρωπότης μισεῖ τοὺς εὐεργέτας της καὶ τοὺς μεσιτάς της. Τοὺς ἀνταμείβει, θυσιαζοῦσα αὐτούς. Καὶ σήμερον ἀκόμη ὅπου τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἶναι θέμα ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένον, πόσαι ὕβρεις καὶ πόσαι συκοφαντικαὶ παρὰ κοινοῦ τυφλώττοντος καὶ μοχθηροῦ κατὰ τῶν πρωταγωνιστριῶν του!

Ἀπὸ τῆς Ὑπατίας μέχρι τῆς Ἰωάννας δ' Ἄρκ. τὰς κατακερατιθεῖσας καὶ καεῖσας ζωντανὰς παρὰ φανατικῶν τρελλῶν, πόσαι ἀπόστολοι ἐξηγέρθησαν διὰ νὰ καταπέσουν εἰς τὸ αἶμα καὶ εἰς τὸ οἶνδος! Δὲν θὰ ἀναφέρω ἢ δύο -- τρεῖς, ἀπὸ τὴν Olympe de Gouges, ἥτις ἀνεφώνησεν ὅτι: ὅπως ἡ γυνὴ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἀνέρχεται ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, ὀφείλει νὰ δικαιούται νὰ ἀνέρχεται καὶ εἰς τὸ βῆμα, μέχρι τῆς Théroigne de Mericourt, ἡ ὁποία διὰ τὸν ἥρωϊκὸν καὶ τυκοφαντηθέντα βίον της, ὑπέστη τὴν ταπεινώσιν τοῦ ραβδισμοῦ ἐν δημοσίᾳ πλατείᾳ. ἐξ οὗ καὶ ἀπέθανε παραφρονήσασα, ἢ τῆς Ρολάν, ἥτις ἐπλήρωσε διὰ τῆς κεφαλῆς της τὴν πίστιν της εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις της. Τὸ ἔργον τούτων συνδέεται μὲ τῶν ἐξεχουστῶν γυναικῶν τοῦ τέλους τοῦ XVIII αἰῶνος αἰτινες ἠνοιξαν τὸν πνευματικὸν δρόμον τῶν γυναικῶν καὶ παρεσκεύασαν αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Ἐπονται αἱ Saint-Simoniennes, αἱ μυστικίστρια, αἱ ὁποῖαι ἐβοήθησαν πολὺ τὸ γυναικεῖον ζήτημα, διότι ὁ μυστικισμὸς εἶνε ἀναπόφευκτος δι' ὄλας τὰς μεγάλας καὶ δικαίας κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις, ἀφοῦ ἀποτελεῖ στιγμὴν ἐμπνεύσεως, καθ' ἣν ἄνευ ὑπολογισμῶν καὶ σκέψεων ἀνὴρ ἢ γυνὴ ἀποσιῶνται ἐπισήμως εἰς τὸ ἰδεῶδες... Ἡ ἀρχὴ τῶν θρησκειῶν ἢ ἄνευ δόγματος πρῶτα τοῦ κόσμου ὑπῆρξε μυστικὴ καὶ γυναικόφιλος. Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἀρίων ἐξισοῦν ἀκαταπαύστως τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Καὶ ὁ Ζωροάστρης ἔγραψε τὸν ἀξιοσημειώμενον αὐτὸν στίχον:

«Ὁ ἄνδρς εἶνε πολυτιμότερος τοῦ σπέρου, ἢ παρθένος κόρη τοῦ ἀνδρὸς ἀνδρὸς ἢ μήτηρ ἀξίει δέκα χελιάδας πατέρας».

Παντοῦ ὅπου γεννᾶται ἐν ἰδεῶδες, ἡ γυνὴ ἐπιφάνεται πρῶτη παρ' αὐτῷ, καὶ παντοῦ ὅπου ἡ τυραννία οἰκειοποιεῖται τὸ ἰδεῶδες τοῦτο, ἡ γυνὴ ἐκδιώκεται μακρὰν αὐτοῦ. Ἡ γυνὴ λοιπὸν εἶνε εἰς τὴν γένεσιν καὶ εἰς τὴν δύσιν παντὸς θριάμβου. Ὅχ ἐπανεῖλθη ἡ ὠρα της, ὡς τὸ ἀνήγγειλεν ὁ ἐκ Πάτμου προφήτης, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, χωρὶς κανέν θαῦμα, ἡ κοινωνία, μόνον διότι ἀνέκτητεν αὐτὴν τελείαν καὶ πλήρη, θὰ ἀναγεννηθῆ.

(Κατὰ τὸν Jules Bois) Ἐλένη Γεωργιάδου

ΚΥΡΙΑ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν μᾶς συμβαίνει νὰ ἀπαντῶμεν γηρικὴν κυρίαν μὲ πρόσωπον ρυτιδωμένον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐσθεσμένους, μὲ ἀνάστημα κυρτωμένον, μὲ μαλλίχ λευκά, καὶ ἀπὸ σεβασμὸν τῆς ἀπονέμομεν τὸν τίτλον Κυρία.

Οἱ ἐσθεσιμένοι ὀφθαλμοὶ ὑφίστανται νευρικὸν κλονισμόν, τὸ μέτωπον καλύπτεται ἀπὸ ἐρύθημα καὶ φωνὴ ἐντροπαλὴ σὰς ἀπαντᾷ ἐν συγχύσει: «Ὅχι Κυρία, ἀλλὰ δεσποινίς».

Καὶ καταλκμβανόμεθα ἄμεσως ἀπὸ στενοχωρίαν, διότι ἀκουσίως προτεβλάκμεν τίς οἶδε ποῖον αἰσθημα ἐσθεσμένον πλέον καὶ αὐτό, ἠνοιξαμεν ἴσως πληγὴν μὴ ἐπουλωθεῖσαν εἰσέτι.

Ἄλλοτε ἀπαντῶμεν εἰς τὸν δρόμον μας μίαν νεαρωτάτην γυναῖκα, μὲ μάτια λάμποντα, θριαμβευτικά, μὲ μαλλίχ χρυσα, μὲ τὸ δερμα ἀγαλματώδους στιλπνότητος, μὲ τὸ βῆμα κατακτητικὸν καὶ μὲ δεκαοκτὼ μόλις ἔτη.

Δεσποινίς! Ὡ! τὸ χρυσοῦν ἀκτινωτὸν τοῦ μετώπου μεταβάλλεται ἀμέσως εἰς κρᾶνος Ἀθηνᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ συννεφουῦνται καὶ μὲ ὕψος ἀξιοπρεπὲς καὶ ὀλίγον αὐθαδὲς, ἀπαντᾷ; Κυρία, ἂν ἀγαπᾶτε.

Τὰ ἄτοπα τῆς διαφορᾶς τῶν τίτλων αὐτῶν εἶναι καταφνεστάτα: οἱ πρόγονοί μας δὲν εἶχαν ἰδίους τίτλους διὰ τὴν ὑπανδρον καὶ τὴν ἄγαμον καὶ οἱ πατέρες μας ἀδιακρίτως κερὰν ἔλεγαν καὶ τὴν ἔγγαμον καὶ τὴν ἄγαμον γυναῖκα.

Ἐπειτα ὁ τίτλος «δεσποινίς» εἶναι καὶ ὀλίγον σχολαστικὸς, καὶ δὲν πηγαίνει καλὰ εἰς ὄλα τὰ στόματα. Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ καταργηθῆ καὶ νὰ μείνουσ κυρία αἱ ἄγαμοὶ τε καὶ ἔγγαμοι, ὅπως ἄλλως τε καὶ οἱ κύριοί μας δὲν μεταβάλλουν τίτλον ὅταν νυμφευθοῦν.

Ὅχ ἤθελα νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν ψηφοφορίαν τῶν ἀγνωστριῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» τὸ ζήτημα καὶ ἐκ τῆς πλειονοψηφίας νὰ ἀποφασισθῆ καὶ ἡ ὀλίγον δύσκολος θέσις τῶν γεροντοκορῶν, εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁποίων ἀνήκει καὶ ἡ γράφουσα ταῦτα

Γεροντοκόρη

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ γραία ἐν τούτοις εὐθὺς ὡς ἀντελήφθη ὅτι ἡ κόρη μετ' ἐπιμονῆς παρηκολούθει τὸν ὠρατὸν γαικούρη, ἀντὶ νὰ ἐπαμα-

λάβῃ τὸν γυρὸν της, διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς μίαν ἀμαξάν, ἡ ὁποία ἐπερίμενε ὀλίγον μακρύτερα, καὶ ἀροῦ ἔβαλε τὴν κόρην νὰ ἀνέλθῃ τὴν ἠκολούθησε.

Ἡ μικρὰ δὲν ἐφάνη δυσχερῆσθηῖσα, διότι ὁ περίπατος ἐτελείωνε τὸσον γρήγορα. Ἐστρεψεν ὅμως καὶ πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Κώστα καὶ χωρὶς κανένα διαταγμὸν, μῦθος ἐμπαικτικὸν μικροῦ μάγκα, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἔχι ὀλιγώτερον ἐπαγωγὸν καὶ χαριτωμένον, ἔφερε τὸ χέρι εἰς τὰ χεῖλη της καὶ τοῦ ἔστειλε δύο - τρία κατὰ σειρὰν φιλήματα.

Ὅλοι οἱ παρακολουθοῦντες τὴν εὐμορφον κορασίδα, ἔστρεψαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κώστα διὰ νὰ ἴδουν ποῖος ἦτο ὁ εὐτυχὴς θνητός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν της. Ἡ Μαρία, ἡ ὁποία παρηκολούθει ἐξ ἀρχῆς ὄλην αὐτὴν τὴν μιμικὴν τῆς κόρης καὶ ὄλην τὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς της ζωγραφιζομένην συγκίνησιν, ἠθλάνθη ὡς νὰ τῆς ἐπίεζε τὸ στῆθος ἐν χαλύβδινον βαρὺ χέρι, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε σταματήσει τὴν ἀναπνοήν.

Ὁ Κώστας ἐν τούτοις ἀσυνειδήτως καὶ ὡς νὰ τὸν ἔσυραν τὰ φιλήματα ἐκεῖνα, λησμονημένος ἐντελῶς, ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς καλπαζούσης τῶρα ἀμαξίης.

Ἄλλ' ἡ ἀμαξία, ὡς εἶδε μὲ λύπην, ἀπεμακρύνθη ταχέως, καὶ ὁ Κώστας τότε μόνον ἀντελήφθη, ὅτι τὰ βλέματα τοῦ μικροῦ κύκλου τῶν θεατῶν ἦταν προσηλωμένα ἐπάνω του. τότε ἐνθυμήθη ὅτι δὲν ἦτο μόνος καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἡ Μαρία, ἡ ὁποία δὲν εἶπε λέξιν καθ' ὄλην ἐκείνη τὴν ἄφρονον ἐκδήλωσιν τοῦ θαυμασμοῦ του, θὰ ἦτο πολὺ δυστυχής.

— Ἦτο πολὺ ὠραία, θαυμασία, εἶπεν ἡ Μαρία, διακόπτουσα τὴν σιγὴν. Πῶς ἤθελα νὰ ἤμην τὸσον ὠραία καὶ ἐγώ!

— Εἶσαι καλὰ, ὅπως εἶπαι, φίλη μου, ἀπήντησεν ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ὅμως συνεμερίζετο καθ' ἑαυτὸν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς του. «Ὡ! ναί! νὰ εἶχε τὸσον ὠραίαν γυναῖκα! ἀλλὰ θὰ ἦτο τελείως εὐτυχής».

Εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ὁ παλαιὸς τῶν Παρισίων βουλευτῶν καὶ τῶν λεωφόρων τῆς Βιέννης ἀφυπνίζετο πάλιν εἰς τὴν ψυχὴν του, ὁ ἄνθρωπος ὁ λατρεύων τὸ κάλλος, καὶ λημονῶν τὰ πάντα, ἕνα τρέξῃ εἰς κατὰκτησιν μιᾶς νέας καλλονῆς. Ἠγάπα τὴν γυναῖκά του. Ὑπῆρχαν μάλιστα στιγμαί, καθ' ἃς κυριολεκτικῶς τὴν ἐλάτρευε καὶ εἰλικρινῶς τὴν εὕρισκεν ὠραίαν. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα αὐτὴ τρεῖς τῶρα ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας ἦτο ἰδική του, εἰς τὴν διαθέσιν του καὶ θὰ ἦτο ἰδική του καὶ αὔριον καὶ μεθαύριον καὶ μετὰ ἕνα μῆνα καὶ μετὰ ἐν ἔτος καὶ εἰς ἕλην του τὴν ζωὴν. Δι' αὐτόν, τὸν ἄνθρωπον τῶν adventures galantes, τὸν ὠρατὸν ἄνδρα, ὃν διεξεδίκουν αἱ ὠραῖαι γυναῖκες τῶν αἰθουσῶν καὶ αἱ ὠραϊότεραι ἀκόμη τῶν παρασκηνίων καὶ τοῦ ὑπόπτου κόσμου, δι' αὐτόν ὁ ὁποῖος ἀπὸ δέκα ἐξ ἑτῶν ἔφηθος ἐξετρέλλαινε τὰς μαθητριάς τῶν σχολείων καὶ ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἐρωτικὸν δοσοληπτικὸν βιβλίον του ἠρίθμει τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιφανεστέρων ἴσως καλλονῶν τῶν πόλεων, ἃς εἶχεν ἐπισκεφθῆ, δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐμεγάλωσε μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ὁ προορισμὸς του ἦτο νὰ ἀγαπᾶται, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μητέρα του κάθε πρῶτὴ ἐπανελίζετο στερεοτύπως, ὅταν τὸν ἐκαμάρωνε στολιζόμενον, ὅτι νέος πάλιν σήμερον θὰ ἔκαμε καρδιές, δι'

αυτόν τὸν φύσει ἄττατον καὶ φύσει ἀπληστον, ἢ καλλονὴ τῆς γυναικὸς του, — ἢ ὅποια κυριολεκτικῶς καὶ κατὰ τοὺς αὐστηροὺς τῆς τέχνης κανόνας δὲν ἦτο ὠραία — δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ ἀρκῆ εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ διὰ τὴν ὠραιότητα πάθους του.

Ἐπειτα δὲν ἐσκέφθη ποτέ, ἀλλ' οὔτε εἶχεν ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος εἰς τοὺς κύκλους τῶν οἰκείων του, ὅτι ὁ γάμος ἀπέκλειεν ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὸν ἔρωτα, ὅτι ἦτο ἔνοχος ὁ προδίδων τὴν γυναῖκά του. Τόσον μάλιστα εἶχε συνειθίσει νὰ ἀκούῃ ἀπαριθμουμένους τοὺς ἐρωτικούς θριάμβους τῶν ἐπιφανέστερων ἐγγάμων προσωπικοτήτων καὶ τῆς Κηπόλεως καὶ τῶν ἄλλων μεγαλοπόλεων, εἰς ἃς εἶχε ζήσει, ὥστε εὕρισκεν ὅτι ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν γυναῖκά του σύζυγος δὲν θὰ ἦτο ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ κόσμου, ἄνθρωπος ἔξυπνος καὶ ἀνεπτυγμένος. Ἄλλως τε ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ δύο τρίτα μικρὰ ἐπεισόδια, τὰ ὅποια εἶχε μετὰ τῆς Μαρίας τιν ἐκάμαν νὰ σκεφθῆ ἐπ'ἀνεπιλημμένως περὶ τῆς νέας φάσεως τῆς ζωῆς του. Ἦνῶν δὲ ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως νὰ μείνῃ κύριος ἑαυτοῦ, κύριος τῆς θελήσεως καὶ κύριος τῆς ἐλευθερίας του.

Ἡ Μαρία τὸν εἶχε θέλξει, τὸν εἶχε γοητεύσει, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν ἄνευ γάμου νὰ ἐνέδιδεν εἰς τὸν ἔρωτά του. Καὶ ἀκριβῶς, ἐπειδὴ, ὅταν μία γυναῖκα τοῦ ἤρσεν, ἔπρεπε νὰ γείνη ἰδική του, ἀπεφάσισε καὶ τὸν γάμον αὐτόν, παραβλέπων καὶ μέλλον καὶ συμφέροντα καὶ οικογένειαν. Ἄλλὰ τὴν ἡμέραν ἢ Μαρία ἦτο ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως κτήμιά του. Τῆς ἤρκει ἡ μεγάλη θυσία τοῦ γάμου, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχε κάμει εἰς καμμίαν ἄλλην γυναῖκα. Ὄφειλε νὰ τὸν ἀγκυρῶ, νὰ τὸν εὐγνωμονῇ, νὰ τοῦ εἶναι ἀφωσιωμένη καὶ πιστὴ δι' αὐτὸ καὶ νὰ παραβλέπῃ διὰ τὰς πολὺ φυσικὰς, δι' ἄνδρα νέον καὶ ὠραῖον, ὡς αὐτός, ἀπιστίας καὶ ἀδυναμίας του.

Ὅπως ἠνῶναι νὰ μὲν ὁ κύριος καὶ νὰ μὴν ἐνδίδῃ εἰς καμμίαν ἀπαίτησιν τῆς γυναικὸς του, οὕτω ἠνῶναι νὰ μὲν καὶ ὁ κύριος τῆς καρδίας του καὶ νὰ ἱκανοποιῆ τὰς αἰσθητικὰς ὀρέξεις του, ὅπως αὐτός ἤθελε.

Αὐτὰς περίπου τὰς σκέψεις ἐκάμνε, αὐταὶ αἱ ἰδέαι ἐπεριτριγύριζαν εἰς τὴν κεφαλὴν του, αὐτὴ ἦτο ἡ ψυχολογικὴ του κατάστασις, καὶ ὑπ' αὐτὸ περίπου τὸ πνεῦμα ἠνῶναι νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Μαρίαν, ἔν, ὡς ἐφοβεῖτο, τοῦ ἐκάμνε παράπονα διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὃν εἶχεν ἐπιδείξει διὰ τὴν ὠραίαν Ὀθωμανίδα.

Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς του καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς του — ἃς εἴπωμεν τὴν λέξιν — ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἡ Μαρία, στρέφουσα πρὸς αὐτόν, τὸν εἶδε μέσα εἰς τὰ μάτια καὶ: εἰξεύρεις τί ἐσκέφθη αὐτὴν τὴν στιγμὴν φίλε μου; τοῦ εἶπε. Πόσον ὠραῖον ζεῦγος θὰ ἐκάμνετε σὺ καὶ ἡ ὠραία αὐτὴ χανούμισσα, ἢ ὅποια τόσον ἐννοεῖ ὅτι ἡ εὐμορφία τῆς εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, ὥστε παρὰ τὰς διατάξεις τῆς θρησκείας τῆς, νὰ τὴν ἐκθέτῃ εἰς τὸν θαυμασμόν ὄλου τοῦ κόσμου.

Τί ἰδέα! εἶπεν ὁ νέος, ὁ ὅποιος διὰ μιᾶς ἔχασε τὴν σειρὰν τῶν πρώτων σκέψεών του. Ἄλλὰ ἐν εἴμεθα ζεῦγος, βεβαίως θὰ ἡγαπώμεθα· καὶ τότε σὺ;...

— Ὡ! ἐγώ! τί σημαίνει; φίλε μου. Τὸ κάλλος, ὅταν εἶναι τόσον τέλειον, ἔχει ἀπαράγραπτα δικαιώματα ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων. Ἐγώ! θὰ ἐλησμονοῦμαι. Θὰ ἠκολού-

θου τὸν δρόμον μου εἰς τὴν ζωὴν, λατρεύουσα τὸ ὠραῖον καὶ ζῶσα μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τῶν ὀλίγων, καθ' ἃς με ἠγάπησες.

Ἡ φωνὴ τῆς εἰς τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ἔτρεμεν ὀλίγον καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε γίνῃ ὠρρότερον ἀκόμη ἀπὸ ὅ, τι ἦτο. Τὸ μετὰ ἠγάπησες ἐκεῖνο, διετύπωνε σαφῶς τὴν σκέψιν τῆς νέας γυναικός. Ἡ ἀγάπη τοῦ Κώστα ἀνεφέρετο πλέον ὡς πᾶν τοῦ παρελθόντος, ὡς αἴθημα τῆς χθὲς, καὶ τῆς πρωίας αὐτῆς. ὅχι ὅμως καὶ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὠμίλου. Τώρα ἡ Μαρία εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο ὄλος προσηλωμένος εἰς τὴν ὠραίαν κορασίδα, ἢ ὅποια εἶχεν ἐμφανισθῆ ἐκεῖ ὡς ὄπτασις ὑπερκόσμιος, ὡς ὄνειρον ἀσύλληπτον. Καὶ ὅτι ἡ ἀνάμνησίς τῆς θὰ τὸν ἐπησχόλει διὰ πολὺν καιρὸν· ὅτι ἔτι, ἐὰν δὲν συνεστέλλετο καὶ τὴν ἐλυπεῖτο ὀλιγώτερον αὐτὴν, εἰς ἣν προχθὲς ἀκόμη εἶχεν ὀρκισθῆ αἰώνιαν ἀγάπην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, θὰ ἔτρεχε ἀμέσως, ἰπεύων ἐπὶ τοῦ πρώτου τυχόντος ἵππου, — καὶ ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλῆθος σείζηνων μετὰ τοὺς ὑπ' ἐνοίκιον ἵππους των, — διὰ νὰ παρακολουθῆ τὴν ἄμαξαν, διὰ νὰ μάθῃ τὸν πύργον, εἰς ὃν ἦτο κλεισμένον τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὅποion ἦτο ἔτοιμον νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι τὸν ἀγκυρῶ, ὅτι τὸν θέλει, ὅτι εἶναι ὁ ἄνδρας τὸν ὅποιον ἐδιάλεξεν αὐτὴ ἢ μικρούλα, ἢ ὅποια ἀπὸ τὰ καφάσια τοῦ ὄντος τῆς ἔβλεπε τόσα παλληκάρια νὰ περνοῦν καὶ ὅτι αὐτὸν ὠνευρεῖτο μέσα εἰς τὸ χρυσομετάξινο κρεβάτι τῆς ὡς προωρισμένον ἀπὸ τὸν Ἄλλοχ γιὰ ἀρέντη καὶ ἄρχοντα τῆς εὐμορφίας τῆς.

Ἡ Μαρία ἠθάρτετο ὅτι ἡ καρδιά τῆς ἐσπαράσσετο μετὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς καὶ ὅμως τὰς ἀντεμετώπιζε μετ' ἐπιμονῆς, ἀρεσκόμενη, ἐντριφῶσα εἰς τὸ μικρὺν αὐτό. Καὶ ἡ φαντασία τῆς ἔτρεχε, ἔτρεχε, καὶ αἱ εἰκόνες, ἃς ἄφηνεν ὀπίσω τῆς, ἀπετέλουν σπαρκατικὰ θεάματα διὰ τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα.

Ὁ Κώστας, τὸν ὅποιον αἱ παράδοξοι σκέψεις καὶ οἱ ἀποσπασμένοι λόγοι τῆς γυναικὸς του εἶχεν ἐκπληξίσει τόσον, ὥστε νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ μὴν εἰξεύρῃ τί νὰ εἴπῃ καὶ πῶς νὰ ἀπαντήσῃ, ὁ Κώστας ἔμενον ἄφωνος, μετὰ τὸν νοῦν τοῦ προσηλωμένου εἰς τὴν αἰνιγματώδη καὶ παράδοξον γυναῖκα, ἣν εἶχε πλησίον του καὶ τὴν ὅποιαν ἠσθάνετο ἀνωτέρων τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν φαντασίαν του πτερυγίζουσαν ὀλίγον πρὸς τὴν ὠραίαν κόρην, τῆς ὅποιας τὴν σκιὰν ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἀκόμη ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ ἥλιος ἐσκορπίζετο ὡς μαργαριταρένια βροχή.

Ἐπεριπατοῦσαν οὕτω καὶ οἱ δύο καὶ ἀτυχεῖς, χωρὶς συνενόησιν, διηυθύνοντο πρὸς τὴν παραλίαν. Ἡ Μαρία δὲν ἔβλεπεν, οὔτε ἤκουε πλέον τίποτε. Τὸ θέαμα τῶν χρεμιῶν, τὰ ὅποια εἶχεν κατασκηνώσει καθ' ὁμάδας ὑπὸ τὰ δένδρα, γραφικώτατον καὶ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν καλλονῶν, ὡς καὶ τὸ τῶν παρελαυνουσῶν βραδέως ἄμαξων μετὰ τῆς γυναικὸς φωτωμένως ἀπὸ ἀτιμήτους ἀδάμαντας καὶ ρουβίνους καὶ μαργαριτάρια τὰ ὅποια εἰς κρίκος ἀπαστράπτουσαν ἐστόλιζαν, ὠραίας χεῖρας καὶ εἰς ἀλύσει περιετύλισσαν ὠραίους λαίμους καὶ εἰς πόρπας ἐκούμβων ὠραία βελούδινα ἢ ἀπὸ ἰνδικὰ κρέτια φορέματα, ἢ ἐστόλιζαν ὠραία χρυσὰ μαλλιά, τὸ θέαμα αὐτὸ, μεθ' ὅλην τὴν πρωτοφανῆ ποικιλίαν του

ἄφηνεν ἐντελῶς ἀπκθῆ τὴν καλλιτέχνιδά. Ἄλλ' οὔτε εἰλικυαν τὴν προσοχὴν τῆς οἱ χοροὶ οἱ οἰκίθριοι, οὐς ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου εἶχον στήσει μετὰ τὰ ντέφια τῶν αἰ τσιγγάνες μετὰ σκοτεινὰ ὡς ἀπὸ χαλκῶν πρόσωπα καὶ τὰ χυτὰ ὡς ἀπὸ χάλυβος σώματα, τῶν ὁποίων αἱ ἀγαλαματώδεις γραμμαὶ διεκρίνοντο ὑπὸ τὰ κουτουζὰ ἀντερὰ τῶν.

Ἡ Μαρία ἦτο προσηλωμένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς. Ἡσθάνετο ἐν μέγα κενὸν γύρω τῆς. Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κόσμος ἦτο ἐν χάος, μία ἄβυσσος, εἰς ἣν καθε στιγμὴν πίπτουν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην τόσαι δυστυχεῖς ὑπάρξεις. Εἶχεν ἔλθει ἢ σειρὰ τῆς νὰ πέσῃ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ θάψῃ μέσα ἐκεῖ τόσα ὄνειρα καὶ τόσας ἐλπίδας. Ἐπειτα ἐσκέπτετο ὅτι ὁ θεὸς ἦτο κακὸς καὶ ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ζῆ κανεὶς, ἀποῦ ἢ εὐτυχία ἦτο τόσον παροδικὸν πρᾶγμα. Καὶ ἐλάμβανεν αἴφνης τὴν ἠρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ ριθῆ εἰς τὸν Βίσπορον ἕνα πρωὶ, καὶ νὰ κοιμηθῆ τὸν ὕπνον τῆς γαλήνης εἰς τὰ ἀσημένια νερά, τὰ ἀντανκλῶντα τόσα κάλλη καὶ τόσον πλοῦτον τῆς φύσεως. Ἐπειτα πάλιν τὴν ἐτρόμαζεν ἢ ἰδέα τοῦ θανάτου τοῦ ἀσφυκτικοῦ καὶ ἐσκέπτετο τὴν μητέρα τῆς ἐκεῖ κάτω, ἢ ὅποια εἰς αὐτὴν εἶχε τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ ἢ ὅποια θὰ ἀπέθνησκεν ἀπὸ λύπην. Θὰ ἔφευγε λοιπὸν καὶ θὰ ἄφηνεν ἐλεύθερον τὸν Κώστα. Ἀποῦ δὲν τὴν ἠγάπα πλέον, θὰ ἦτο ἔτι εὐτυχὴς νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτῆν. Ὡ! βέβαια! Αὐτὴ ἦτο ἢ καλλιτέρα ἀπόφασις.

Εἶχαν φθάσει εἰς τὴν μικρὰν προκουμαίαν. Ἡ Μαρία μηχανικῶς διηυθύνθη πρὸς τὸ καῖκι, εἰς τὸ ὅποιον ὅμως εἶχε πηδήσει πρὸ αὐτῆς ὁ Κώστας. Τότε μόνον, ἀφ' ἣς στιγμῆς εἶχεν ἐξέλθει, ἀντίκρισεν ὄλον τῆς τὸ πρόσωπον καὶ εἶδε τὴν κηρίνην ὠρρότητά τῆς καὶ τὰ λευκὰ χεῖλη τῆς καὶ τοὺς μαύρους κύκλους τῶν ματιῶν τῆς καὶ ἠνῶνσε πόσον θὰ ὑπέφερε. Ἡσθάνθη ὅτι ὑπέφερε καὶ αὐτός, ὅτι ἡ θλίψις τῆς ἐπέεζε διὰ μιᾶς τὴν ψυχὴν του καὶ ἐνῶ ἐκείνη ὡς ζαλισμένη καὶ μὴ προσέχουσα ποῦ πατεῖ ἐρίπτετο βαρεῖα τώρα ὡς ὄγκος εἰς τὸ πλοιάριον, τὴν ἐδέχθη εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἀπαράλλακτα ὡς θὰ ἐκάμνε διὰ μικρὸν παιδί. Καὶ ἐνῶ τὸ καῖκι ἐπέτα εἰς τὰ ἡσυχὰ νερά καὶ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὁ Κώστας τρυφερός, καλὸς πάλιν μετὰ τὰ λόγια του τὰ θερμά, ἐθώπευε τὰ ὠραία χέρια, τὰ ὅποια εἶχεν παγώσει, καὶ εἰς τὰ ὅποια σιγὰ-σιγὰ μετέδιδεν ὁ γόης καὶ πάλιν τὴν θερμὴν τῆς ζωῆς καὶ τὴν θερμὴν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πάθους του. Καὶ ἔψαυεν ἀπαλά-ἀπαλά, ὡς τὰ ἰδικὰ του δάκτυλα νὰ ἦσαν ἀπὸ πτερόν, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς Μαρίας, τὰ ὅποια παρωμοίαζεν ἄλλοτε μετὰ πέταλα κρίνων, καὶ μετέδιδεν εἰς ὄλον τῆς τὸ σῶμα μετὰ τὴν θεραπευτικὴν ἐπαφὴν του τὰς φοικιάσεις τῆς ἡδονῆς, ἢ ὁ ἴδιος ἠθάρτετο αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ὡς διὰ πρώτην φοράν νὰ ἔβλεπε καὶ νὰ ἠνῶναι ὄλην τὴν μεγάλην ἀγάπην τῆς γυναικός, τὴν ὅποιαν καὶ μόνην ἦτο βέβαιος τώρα ὅτι ἠγάπα, ὅτι ἐλάτρευε.

Ἡ Μαρία, ἢ ὅποια πρὸ δύο λεπτῶν ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ, ἐπανήρχετο μετὰ πολλὴν τῆς εὐχρηστῆσιν εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν ἔβλεπε νὰ χουσίζῃ ἢ ἐλπίς καὶ πάλιν. Δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ὠμίλει, δὲν παρεπονεῖτο. Ἐκλείσει τὰ μάτια τῆς, μὴ θέλουσα νὰ ἀτενίσῃ τὰ βλέμματα τοῦ ἀνδρός τῆς, εἰς τὰ ὅποια ἐφοβεῖτο μὴ ἀναγνώτῃ καὶ πάλιν τὴν ἀμφιβολίαν. Καὶ ἀφίετο νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ξεκουράζεται

ἀπὸ τὸν μεγάλον ἀγῶνα, ὃν εἶχε παλαίσῃ ἢ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς τῆς πρὸ ὀλίγου. Ἡθελε μόνον νὰ μείνουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὸ μέτρον τῆς θαλάσσης, μόνον μακρὰν τοῦ κότμου, διότι ἐκεῖ τῆς ἐρχίετο ὅτι ἦτο ἀτκαλῆς, ὅτι κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς κλέψῃ, νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸν ἄνδρα τὸν λατρευτόν, τὸν ὅποιον τώρα μετὰ τὸν κίνδυνον ἐκείνον, ἠγάπα περισσότερον.

Ἦτο ἄρα, νύκτα, ὅταν τὸ καῖκι προσήγγισεν εἰς τὸ Σκούταρι. Οἱ δύο νέοι ἀπεβιβάσθησαν, εἰτῆθησαν εἰς ἄμαξον καὶ διηυθύνθησαν χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν εἰς τὸ Τζακλιμτζά. Μέσα εἰς τὴν ἄμαξον ἢ Μαρία ἀνέκτισεν ἐντελῶς τὰς ἐλπίδας τῆς, καὶ μαζὴ μετὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν ζωὴν. Ὁ Κώστας τὴν ἐλάτρευε περισσότερον τώρα καὶ ἀπὸ χθὲς καὶ ἀπὸ προχθὲς καὶ ἀπὸ πάντοτε. Καὶ τῆς τὸ ἔλεγε μετὰ τόσον ὠραία λόγια καὶ τῆς τὸ ὠραίετο μετὰ δάκρυα καὶ τὴν ἐνανούριζε μετὰ τὴν ἀρμονίαν τῶν λόγων του καὶ τὴν ἐμαγνήτιζε μετὰ τὴν θερμὴν πνοὴν του, μετὰ τὴν ὅποιαν ἔψαυε τὰ χεῖλη καὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰ μάτια τῆς, τὰ ὅποια ἔκαμαν ἀπὸ δάκρυα, ποῦ εἶχαν κρατήσῃ μέσα των τόσην ὠραν καὶ τὰ ὅποια εἶχαν ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς πονεμένης ψυχῆς τῆς. Ὡ! πῶς τὴν ἐχάριζε γλυκὰ ἢ πνοὴ ἐκείνη, ἢ ὅποια ἦτο ὡς ἐξωτερικεῖσις τῆς ὑπεράτης θωπείας τῆς ψυχῆς του. Καὶ πῶς ἠγάπα νὰ αἰσθάνεται τὴν φλόγα αὐτὴν νὰ χύνεται ἀπὸ τὸ στόμα του ὡς πυρίνη λάβα καὶ νὰ τὴν θερμαίνῃ καὶ νὰ τῆς δίδῃ θάλπος καὶ νὰ ἠλεκτρίζῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς καὶ νὰ ἀφυπνίσῃ τὴν ὑποκίψιν τῆς εἰς μίαν ἄγνωστον μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡδονὴν. Ἐποεπε νὰ αἰσθανθῆ τὴν τρικυμίαν αὐτὴν νὰ κλυδωνίσῃ ὄλην τὴν ὑπαρξίν τῆς, ἔπρεπε νὰ ἀναγνώτῃ τὸν πόθον πρὸς ἄλλην γυναῖκα διὰ νὰ αἰσθανθῆ ὅτι ἠθάρτετο τώρα.

(Ἐπετα συνέχεια)

μάτα.

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῶ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν γυναικείων ἐπαγγελμάτων τὸν λόγον ἔλαβον γυναικες νέοι, κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ νῆαι ἐπίσης ὑπὸ τὴν σημασίαν, ἣν δίδουν οἱ Ἄγγλοι μετὰ τὴν φράσιν *νέα γυνή*. Εἶναι αὐταὶ δημιουργήματα δύο γενεῶν, αἱ ὅποια ἐπαθον καὶ ἐπάλασαν ὑπὲρ τοῦ γυναικείου ζητήματος, ἐπωσθηθήσαν δὲ αὐταὶ τῆς ἐλευθέρως ἀνατροφῆς, τῶν εὐκολιῶν τῆς ἐργασίας καὶ ἐν γένει τῶν προνομίων, τὰ ὅποια αἱ πρὸ αὐτῶν διεξεδίκησαν. Μία ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιφανῶν εἶναι ἢ κ. Sydney Well.

Πρὸ ὀκταετίας περίπου ἢ Βουλὴ τῶν Λόρδων ἀνέθηκεν εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν νὰ ἐρευνήσῃ καὶ μελετήσῃ τὴν θέσιν τῶν ἐργατιδῶν πάσης τάξεως καὶ ἰδίως ἐκείνων, ἃς Ἰουδαῖοι αἰσχροκερδεῖς ἐμετακαλλέονται μετὰ τὸν μᾶλλον κκοθήτη τρόπον. Ἄλλ' ἢ ἐπιτροπὴ δὲν ἠδυνήθη φράσῃ εἰς κανὲν ὀριστικὸν συμπέρασμα, διότι αἱ ἐργάτιδες φοβούμεναι μὴ ἐκδιωχθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των καὶ χάσουν τὸν ἄρτον των ἠρνήθησαν νὰ δώσουν πᾶσαν πληροφορίαν. Ἡ κ. Well, ἢ ὅποια ἦτο τότε δεσποινὴς Poller, κόρη βουλευτοῦ ὠραία καὶ πλουσία, μετημφισθῆ εἰς ἐργάτιδα καὶ ἔλαβε θέσιν εἰς ἕνα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνοικιάζουν νεάνιδας ἐπὶ σκοπῶ ἐμετακαλλέσεως. Ἐμεινε πλησίον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἔφαγε τὸν μαῦρον ἄρτον τῆς ἐργάτιδος καὶ εἰργάσθη ἐπὶ μῆνας ὄλους εἰς

διάφορα εργοστάσια. Διά του τρόπου τούτου κητήρισε θυμασιαν εκθεσιν τής θέσεως τής εργάτιδος, τής αποτελέσματος υπήρξε σχετικός νόμος, καθορίζων φιλανθρωπότερον και δικαιότερον τὰ κατ' αὐτήν.

Υπήρξε μετὰ ταῦτα συνεργάτις τοῦ Ch. Booth ἐπὶ τοῦ ἐνεατόμου συγγράματος, τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τὸν τίτλον «*ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐργασία τῶν πτωχῶν ἐν Λονδίῳ*».

Ἡ κ. Hierla Relzius, ἀντιπρόσωπος τῆς Σουηδίας, κοινοποιεῖ ἐκθεσιν περὶ σχολείων ἐργασίας μικρῶν παιδιῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Arbets-strigor for barn*». Τοιαῦτα σχολεῖα λειτουργοῦν ἤδη ἐν Σουηδίᾳ τριάκοντα καὶ ἕν, διοργανωθέντα καὶ διευθυνόμενα παρὰ γυναικῶν.

Ἡ δις Caju ἀφ' ἐτέρου (Βέλγιον) ἐκθέτει τὸν τρόπον τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἐπαγγελματικῶν Σχολείων τοῦ τόπου τῆς καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς σχολῆς τῶν Βρυξελλῶν Fischoffsheim, ἡ ὁποία ἰδρύθη τὸ 1865 καὶ περὶ τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς *Terre Neuve*, ἡ ὁποία εἶναι τὸ πρότυπον τῶν τοιούτων ἐν Βελγίῳ σχολῶν, ἰδρυθεῖσα τὸ 1888.

Μετὰ ταῦτα συνεζητήθη ἡ θέσις τῆς δημοσιογράφου γυναικὸς ἐν Εὐρώπῃ. Τὴν προεδρίαν ἔλαβεν ἐν τῇ προκειμένῃ συζητήσῃ ἡ δούκισσα τῆς Sutherland. Ὑψηλὴ, λεπτή, εὐειδεστάτη, ἐνδεδυμένη με ἐνδυμασίαν φαῖαν πολὺ κομψήν, ἡ δούκισσα εἶναι μόλις εἰκοσιπενταετής. Ὁ λόγος τῆς υπήρξε τολμηρὸς, ἀπηλλαγμένους κοινοτοπιῶν καὶ περιφράσεων. Καλλίτερα αἱ γυναῖκες νὰ πλύνουν τὰ πατώματα, εἶπε, παρὰ νὰ γράφουν ἀνοησίας καὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὴν χαραγμένην ὁδόν, ἡ ὁποία ὀσημέραι ὑποβιάζει παντοῦ τὴν δημοσιογραφίαν. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ὑψωθῇ ἡ δημοσιογραφία εἰς ἀνωτέραν περιωπὴν καὶ τοῦτο τὸ περιμένει ἀπὸ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ στέκωνται πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των.

Ἡ κ. Alden δημοσιογράφος ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀναγινώσκει στατιστικὴν, ἐξ ἧς καταφαίνεται ὅτι αἱ δημοσιογράφοι γυναῖκες ἐν Ἀμερικῇ κερδίζουν κατ' ἐλάχιστον μὲν ὅρον διακόσια φρ. τὸν μῆνα, κατ' ἀνώτατον δὲ δύο χιλιάδας φρ.

Τέλος αἱ ῥήτορες φαίνονται κατέχουσαι κατὰ βεβαιότητα τὰ ἀδικήματα τοῦ νόμου εἰς τὰ βιομηχανικὰ ζητήματα καὶ ἐν γένει ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα καὶ προσεπάθησαν νὰ ἐξεύρουν τρόπον βελτιώσεως τῆς θέσεώς της, ἀλλὰ ἡ κατάστασις φαίνεται κατὰ τὸ μᾶλλον προβληματικὴ καὶ αἱ δυσχέρειαι ἡ μία μετὰ τὸν ἄλλον ἐφαίνοντο μᾶλλον ἀνυπερβλήτοι.

Ἡ ἐιδικὴ νομοθεσία τῆς ἐργασίας, ἣν ἐπιζητοῦν ὑπὲρ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδιῶν, θὰ ἀποβῇ ἀποτελεσματικὴ; Ἡ προστασία, ἣν ζητοῦν δι' αὐτὰ καὶ δι' ἐκείνας, δὲν θὰ ἔξη ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν ἀποπομπὴν αὐτῶν ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια; Ἡ ἀξίωσις τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, τὸ ὅποιον μετὰ τὴν ζωηρότητα διεκδικεῖ ἡ σοσιαλίστρια κ. Perkins Stetson δὲν θὰ ἔξη ἄρα ὡς συνέπειαν τὴν στέρησιν τῆς ἐργασίας διὰ τὴν γυναῖκα;

Ὅλα αὐτὰ μένουσιν ἀνευ ἀπαντήσεως, ἀφοῦ ἄλλως καὶ ἐπὶ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀνω ζητημάτων ἐξηγῆθησαν μόνον εὐχαὶ καὶ γυνῶμαι.

(Λονδίνον) **Μαίη Διούαρ.**

**ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΕΝ ΤΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚῃ ΣΧΟΛῃ**

Τὸ μάθημα τῆς ζωγραφικῆς ἀνελαβεν ἐν τῇ Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ ὁ γνωστὸς καὶ διακεκριμένος ζωγράφος κ. Λάντζας υἱός, εἰς τὸν μαγικὸν χρωττήρα τοῦ ὁποῦ ὀφείλου τὰ ἀρχαῖα μνημεῖά μας τὴν τελείαν ἀπεικόνισίν των. Χάριν τῶν δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μαθήματα ζωγραφικῆς μόνον, καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι ἐσχηματίσθη εἰς τὴν Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ ἐιδικὴ τάξις τοῦ κ. Λάντζα διὰ τὰς ἐρκατέχνας μαθητριάς, αἱ ὁποῖαι καταβάλλουσι τρεῖς δρ. μόνον δι' ἕκαστον μάθημα ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐὰν αἱ ἀκολουθοῦσαι μαθήματα ζωγραφικῆς θελήσῃσι νὰ ἀκολουθήσῃσι ταῦτοχρόνως καὶ μαθήματα πλαστικῆς, τότε δύνανται μετέσκαρως δρ. μόνον νὰ ἀκολουθήσῃσι καὶ τὰ δύο μαθήματα.

Γίνεται ἐπίσης γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι φορεμάτων γυναικείων καὶ παιδικῶν, ἐπανωφορίων καὶ πέλων. Τὸ τιμολόγιον τῆς ραφῆς φορεμάτων ποικίλλει ἀπὸ 10—15 δρ. τῶν πέλων ἀναλόγως πρὸς τὰ ὑλικά. Ἡ ἐργασία εἶναι ἐντελής, παραδίδεται δὲ καὶ τάχιστα ἢ μετὰ τὴν πρόκλησιν καὶ δευτέρως κοπτήρας. Διευθυνσις: Ὁδὸς Σκουροῦ ἀριθ. 7. Παρὰλληλος καὶ μετὰξὺ τῶν ὁδῶν Νίκης καὶ Βουλῆς.

ΟΑΣΙΣ

Τὸ προαύλιον τῆς Βουλῆς καὶ ἡ ὁδὸς Σταδίου τόσον πλέουν εἰς τὴν σκόνην, ὥστε νὰ φκίναται ὡς ἀληθῆς ὄσσις ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸ ἀνηοπωλεῖον τοῦ κ. Ξανάκη, τὸ ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ὀμήρου καὶ Σταδίου.

Ἀληθινὸς παράδεισος με κμπληθῆ φυτὰ τῶν Τροπικῶν, με ὄρκιους φύκους καὶ χμιερώπους καὶ λαπένας, με τόσον πλουσίαν συλλογὴν χρυσαυθῆμων, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας μία γωνία τῆς Ἰαπωνίας. Τὰ ρόδα πλέον καὶ τὰ ἄλλα ποικίλα ἄνθη εἶναι τόσον ἀφθονα, ὥστε τὰ διάφορα καναρινάκια, τὰ ὁποῖα ψάλλουν ἐκεῖ μέσα, νὰ πιστεύουν ὅτι εὐρίσκονται εἰς ἀληθινὸν κῆπον. Στοιλίματα τῶν αἰθουσῶν τὰ πτηνὰ ὡς καὶ τὰ ἄνθη καθιστοῦν τὸ ὄραϊον ἀνηοπωλεῖον κέντρον τῶν ὄρκιων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀσχολοῦνται τώρα εἰς τακτοποιήσιν τῶν σπιτιῶν των καὶ εἰς στολισμὸν τῶν προθαλάμων των.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΡΥΙΑΣ

Ἀπὸ ἀντικείμενον πολυτελείας ἡ Κολώνια κατέστη ἀναπόσπαστον καὶ ἀπαραίτητον εἶδος τῆς ὑγιεινῆς ἐν γένει, ἰδίᾳ ὅμως καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ δερματος, τὸ ὅποιον τὰ φυσικὰ τοῦ νεροῦ ἄλατα ξηραίνουν, ὅταν ὀλίγα σταγόνες Κολώνιας δὲν ἐξουδετεροῦν τὴν καυστικὴν ἰδιότητά των.

Ἄλλοτε ἡ Κολώνια ἦτο προσιτὴ εἰς ἐλάχιστα βλαάντια. Σήμερον χάρις εἰς τὴν παρὰ τοῦ κ. Συράκου τελείως ἀναπτυχθεῖσαν ἐγγώριον βιομηχανίαν τοῦ ὕδατος τῆς Κολωνίας, τὸ τόσον πολυτίμον ὕδρον διὰ τὸ δερμα τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν ἐγενικεύθη. Ὁ καλλίτερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν προμηθεύεται τὴν Κολωνίαν Συράκου, ἣν εὐρίσκει ἐφάμιλλον τῆς Maria Farina. Καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀκόμη ὁ κ. Συράκος ἀνακαυθάνει καὶ ἐνεργεῖ πᾶσαν ἀποστολὴν ὕδατος Κολωνίας, ἀφοῦ τοῦ προαποσταλῆ τὸ ἀντίτιμον μετὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀγοραστοῦ. Μετὰ τῆς Κολωνίας ἀποστέλλει καὶ πᾶν μῦρον, κατασκευαζόμενον παρ' αὐτοῦ εἰς τιμὰς πάντοτε πολὺ εὐθηνάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Εὐ Φ Χίον Ἐπιστολὴ σας μετὰ φο. χρ. 40 ἐλήφθη. Ἀπειροῦς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα Γράφω. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν πλὴν τοῦ ἀρ. 541, ἐξαντληθέντος.—Καν Ν. Κ. Πάτρας. Ἐπιστολαὶ ἀμφοτέρων μετὰ δρ. 60 ἐλήφθησαν. Πολλὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω.—Δα Β. Χ. Κάουστον. Διὰ δέρματα ἐλαϊώδη ρίπτετε εἰς τὸ νερόν, εἰς τὸ ὅποιον πλύνεσθε ὀλίγον ὕδωρ Κολωνίας ἢ ὄξος ἀρωματισμένον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' εὐμενεῖς κρίσεις.—Κον Ε. Ο. Ἀλεξάνδρειαν Ἀρκεῖ νὰ εἰσεύρη ἀνάγνωσιν καὶ γρατῆν καὶ θὰ ἀκούσῃ μαθήματα ἐπὶ διετία.—Δα Μ. Π. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. «Λόγις Πλώρης» ἀπεστάλησαν ἐκ δευτέρου. Συναποστέλλω ταχυδρ. ἀποδ. ἐπὶ συστάσει ἀποστολῆς.—Δα Ο. Φ. Α. Παζούς. Ἐπτάλησαν.—Δα Κ. Δ. Λαμίαν. Ἐστάλησαν. Ἐδημοσιεύθη.—Καν Χ. Κ. Τρίκαλα. Ἀμφοτέραι ἐλήφθησαν ὡς καὶ δρ. 10. Θεμελῆς εὐχαριστίας. Φύλλα ἀπεστάλησαν πρὸς νέαν συνδρομητρίαν. Ζητούμενος ἀριθμ. ἀποστέλλεται.—Κον Π. Χ. Κέρινθον. Ἐπιστολὴ σας μετ' ἐπιταγῆς δρ. 45 ἐλήφθη. Εὐχαριστίας θε. μετὰ δι' εὐγενῆ φροντίδα. συμμορφούμεθα ὀφειλάς σας.—Καν Κ. Α. Κ. Βόλον. Ἐστάλησαν.—Καν Μ. Κ. Ζαγαζίκ. Εὐγενῆς ἐπιστολὴ σας μετὰ φο. χρ. 58 ἐλήφθη. Θεουστάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω.—Δα Εὐ Κ. Κάουστον. Ἐστάλησαν.—Δα Μ. Α. Βόλον, Ζ. Ν. Ἀθήνας. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Δα Ε. Κ. Κ. Κέρκυραν, Α. Π. Πειραιᾶ, Ἀντίτιμα ἡμερολογίων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Κ. Α. Π. Ἀθήνας. Βεβαίως εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον ράπτουσι φορέματα, ἐπανωφόρια, κατασκευάζονται καπέλλα, φυσικώτατα ἐκ παραγγελιῶν. Δύνασθε νὰ φέρετε ὅτι θέλετε. βεβαίως περὶ τῆς τελείας ἐργασίας. Τιμὰι φορεμάτων μαλλίνων δρ. 12. Διευθυνσις Ὁδὸς Σκουροῦ ἀρ. 7. παρὰλληλος τῆς ὁδοῦ Νίκης.—Καν Αἰ. Μ. Βόλον. Βεβαίως δεγόμεθα παραγγεῖλαι ἐκ τῶν ἐπιστολῶν. Στείλατε τὰ μέτρα σας, καὶ ἐνὰ μπουστὸ Δ' ἀμετῶτων φέρεται δρ. 16.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ἡ Αἴα τῆς Εὐτυχίας

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἔμειναν ὄρφανοί, εἶχαν τὸν αὐτὸν κηδεμόνα, ἕνα γέροντα ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος τοὺς προσεχάλει καθ' ἐκείστην πρωίαν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τοὺς ὠλοῖε διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὸ καθῆκον. Ὅταν ἀπέθανε, τοὺς ἔβαλαν εἰς τὸ αὐτὸ σκολεῖον. Καὶ οὕτω ὁ Tristane de Caorches καὶ ὁ Geoffroy d'Ecajeul, ἐπέρασαν μαζῇ ὄλην τὴν νεότητά των.

Ἀποκατεστάθησαν εἰς τὴν ἰδίαν παρτίδα των. Ἦτο ἡ τραγικὴ χώρα ἡ πέρις τῆς Mortain. Τὰ πολλὰ λατομεῖά της ἐφαίνοντο τόσαι πληγαί, αἱ ὁποῖαι ἄφηναν νὰ φαίνηται ὁ ἐκ γρανίτου σκελετός της. Αἰῶνες βροχίμου ἡρωῖσμου κοιμῶνται ἐκεῖ τὸν αἰῶνιον ὕπνον, ὅπου περφυρίζουν ὡς ὄνειρα, αἱ παραδόσεις τοῦ Chouans καὶ τοῦ κατὰ τῆς Ἀγγλίας πολέμου.

Οἱ δύο μικροὶ πύργοι, τοὺς ὁποῖους κατέκων, ἐφαίνοντο ὡς ἐερά λείψανα τῆς φεουδαλικῆς ἐποχῆς. Ὁ πύργος τοῦ Tristane ἦτο κτισμένος εἰς τὰ πλάγια ἐνὸς λόφου, ἐνῶ εἰς μίαν γειτονικὴν κοιλιάδα εἰς τὸ βῆθος δάσεως ἐκ κυπαρισσῶν, ἦτο ἡ κατεκία τοῦ Geoffroy d'Ecajeul καταπριζομένη εἰς τὰ ἦσυχά νερὰ μιᾶς λίμνης.

Ἐκεῖ ἔζησαν μαζῇ μῖνοι, πάντα ἀγαπημένοι καὶ εὐτυχεῖς· εἶγον ὄραϊα ὄπλα, καλοὺς ἵππους καὶ καλοὺς σκύλλους. Ἀπὸ τὴν πάλαι καὶ ἀπὸ τὰ πέρις πολλοὶ εὐχαρίστως ἤργοστο νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ κυνήγι των καὶ εἰς τὸ τραπέζι των, διότι ἦσαν περιποιητικοὶ καὶ γενναῖοι.

Καμμία εὐχαρίστησις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν ἀπολαυσιν, τὴν ὅταν τοὺς ἔδιδεν ἡ φίλτα των. Εἰς αὐτὴν ὄφειλον τὴν αἰτίαν τῆς καλῆς των διαθέσεως, τὴν αἰτίαν ἡ ὁποία τοὺς παρουσίαζε τὴν ζωὴν τόσον εὐχολον καὶ τόσον γλυκεῖαν. Ἦγαπῶντο μετὰ τὴν βεβαιότητα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ὅτι μόνον ὁ θάνατος θὰ τοὺς χωρίσῃ.

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ν. ΜΑΓΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅς ποσειόμεν εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ καλλίτερον καὶ ἐκλεκτότερον κρέας πωλεῖται εἰς τὸ κρεοπωλεῖον τὸ ἐντελὸς Εὐρωπαϊκὸν τῶν κ. κ. Ν. Μάγκου καὶ Γκαλανοπούλου, τὸ κείμενον εἰς τὴν βορειοανατολικὴν πλευρᾶν τῆς Νέας Ἀγορᾶς.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΔΙΑΤΗΡΗΜΕΝΑ

ΝΩΜΙΑ ΟΣΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΝΩΜΙΑΙ ΟΠΩΡΑΙ

Νικολάου Μ. Αθανασίου

Βραβευθέντα ἐκ τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ὀλυμπίων 1878.

Ὁδὸς Ὀμήρου—Πάροδος Σταδίου ἀρ. 1.

Ὁπώρα διατηρημένα Βερύκοκκα, Ροδάκινα, Νεοαντζίκια, Μαρομελάτες, Μαρμελάτα Βερύκοκκο, διὰ παγωτό, Χυμὸς Φρούλα, Οὐσά Ροδάκινον, Ζελέδες, Κυδώνι, Ζελέ Μῆλο, Βύστινον, Τουροσιὰ Κέμπρες, Ἀγγουράκι, Ἐλιές, Χορταρικά διατηρημένα, Μπιζέλια, Παράγγια, Μάμεις, Μετζάνες Ἡμά, Ἀγκινάρες πίτους, Φατολάκια, Τομάτες Χυμὸς τομάτας Χοιρομέρι Γλῶσσαις καπνιστῆς κτλ.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Ὁ Τσάμης κατ' ἀλὴν ἔφερον νέας φόρμας Παρισίων διὰ ὑποδυμῆτας τῶν χορῶν καὶ τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων κυριῶν καὶ κυριῶν. Τὰ δέρματα δὲ διὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον εἶναι λεπτὰ ἀπιστεύτως ὡς ἀπὸ μεταξὺ κατασκευασμένα. Καὶ τὰ πλέον ἄχαρα καὶ ἄγχημα πόδια εἶναι κομψὰ καὶ ἀγνωρίστα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν καὶ κομψὴν ὑπόδησιν.

Εἰς ἡλικίαν τριάκοντα χρόνων ὁ Tristane ἠγάπησε τὴν ὄραϊαν Γενεβιέθην εἰς μίαν γειτονικὴν πόλιν καὶ ὁ γάμος ἐσφράγισε τὴν μεγάλην ἀγάπην των.

Ἡ νέα αὕτη κατάστασις τῶν πραγμάτων δὲν ἔφερε καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν τῶν δύο φίλων. Μετὰ τὸν φίλον τοῦ σιζύγου τῆς ἡ Γενεβιέθης ἦτο γλυκεῖα καὶ καλὴ καὶ ὁ Geoffroy d'Ecajeul δὲν ἀνέτασεν εἰς τὴν φίλαν αὐτὴν οὔτε ψυχρότητα, οὔτε ζηλοτυπίαν.

Κάθε βράδυ, ὅπως καὶ πότερον ἤρχετο εἰς τὸν πύργον τοῦ Gaoiches καὶ διήρχετο ἐκεῖ σιλικῶς καὶ τὰς ψυχρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος εἰς τὴν φωτιά, καὶ τὰς θαυμασίας ὥρας τοῦ ἔαρος ὑπὸ τὸν ἀστροστόλιστον οὐρανὸν καὶ οὕτω ἐπέρασαν τὰ τρία πρῶτα ἔτη.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ κυνήγιον ὁ Tristane, εὐρεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πύργου τοῦ μίαν ἐπιστολήν. Ἀνεγνώρισε τὸν χαρακτήρα τῆς Γενεβιέθης. Ἀνεγνώσει: «Φεύγω, δὲν θὰ με ἐπανιδῆς ποτέ Συγχώρησον». Ἐπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

Δύο ἐβδομάδας ἐπάλασε μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ ἄλλας τέσσαρας ἐβδομάδας ἦτο ἠναγκασιμένος νὰ μένῃ εἰς τὴν κλίνην. Ὁ Geoffroy ἔμεινε πάντοτε πλησίον του· δὲν τὸν ἄφησε οὐδὲ λεπτόν, καὶ τὸν ἔπασσε. Ἀλλὰ φοβούμενος μήπως ἡ ἀπελπισία του τὸν κάμῃ νὰ ποσῇ εἰς κανὲν ὀλέθριον διέθημα ἔμεινε ἀκόμη ἕξ μῆνας εἰς τὸν πύργον τοῦ Caorches· τέλος δὲ διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ τὸν ἔκαμε νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ταξιδεύσῃ. Καὶ ἐταξίδευσεν τρία ἔτη εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, παντοῦ ἐξεταζόντες καὶ ἐσωτῶντες, μετὰ κάποιαν ἐλπίδα, ὅτι ἴσως θὰ ἠδύναστο νὰ ἀνακαλύψῃσι τὸ καταφύγιον τῆς ἀπούσης. Ἄλλ' αἱ ἡμέραι παρήρχοντο προσθέτουσαι καὶ νέον σκότος εἰς τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον ἔκρυπτε τὴν φυγὴν τῆς Γενεβιέθης.

Ἐπανῆλθον εἰς τὴν Βρετάνην. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς ἐπινόδου του ὁ Tristane, φεύγων ἀναμνήσεις παρὰ πολὺ ὀδυνηρὰς ἦλθε καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου του. Ἐπέρασεν ἐκεῖ τὴν νύκτα, καθὼ καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας νύκτας καὶ ἡμέρας καὶ ποτὲ δὲν ἐπηνῆλθε εἰς τὸν πύργον του. Ἐκαμνε μεγάλους γύρους διὰ νὰ μὴν περᾶσῃ ἀπὸ ἐκεῖ πλησίον.

Καὶ ἡ ζωὴ ἦτο μονότονος. Βραβεῖα μελιγγολία τοὺς εἶχε κυριεύσει.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΓΕΝΟΒΕΛΗΣ

Τὸ γνωστὸν κατὰστημα φιλικῶν τοῦ κ. Ν. Γενοβέλη μετεκομίσθη ἀδελφῶν καὶ πάλιν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ἐπεξέτεινε τὴν κύκλον τῶν ἐμπορευμάτων του ὥστε ὅλα τὰ εἶδη τῶν φιλικῶν διὰ κυρίας καὶ παιδία, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτῶν σουρὰ καὶ βέλλων καὶ καλῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων καὶ ὀμπρέλων, πᾶν ὅτι τέλος ἀποτελεῖ πλήρες ἐξάρτημα τῆς ἐνδόμασας εὐρίσκειται εἰς τὸ κατὰστημα τοῦτον ἐξῆχος καλλοίσθητον, ἀρίστης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς.

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τὸ πρῶτον καὶ μοναδικὸν ἀτμοκίνητον ἐν Ἑλλάδι Ὑφαντουργεῖον τῆς κυρίας Σπάρτης Καρασταμάτη παρέχει τὰ μοναδικὰ μεταξωτὰ διὰ τὴν στερεότητα τοῦ ὑφάσματος καὶ τῶν χρωμάτων.

Πλὴν τὰ γνωστὰ ἐάρινα, τὰ διὰ χοροῦς καὶ ἐσπερίδας, κατασκευάζει ὑφάσματα διὰ φορέματα, δι' ἐπιπλα, δι' ὀμπρέλλας, θαυμασιῶν σχεδίων, ἐκλεκτῆς καὶ ἀγνῆς Ἑλληνικῆς μεταξῆς, χρωματισμῶν, ὧν τὸ μυστήριον μόνον ἡ κόρη τῆς κυρίας Καρασταμάτη κατεχει.

Εἰς τὸ κατὰστημα τῆς, ἀπέναντι τῆς Βουλῆς, εὐρίσκει τις οὕτω θαυμοσίαν συλλογὴν ὑφασμάτων διὰ φορέματα ἐπισκέψεων, ὑποδοχῶς, ἐσπερίδων, γάμων. Ὀμπρέλλας τῆς βροχῆς καὶ ὀμπρέλλας πολυτελείας. Μαδύλια μεταξωτὰ ἀνδρικὰ καὶ γυναικεία. Ἐσάρπες φρουσούφαντες. Ὑφάσματα Mainès καὶ Saut-de lit καὶ τέλος ὅ,τι δύναται τις νὰ φαντασθῆ ἔλεσον εἰς ὑφασμα ἐκ μεταξῆς.

Ἡ χαρὰ εἶχε διὰ πάντας ἐκλείψει ἀπὸ αὐτοῦ· ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πλέον κανὲν γήγηρον. Ἴσως ὁ καιρὸς εἶχε θεραπεύσει τὴν πληγὴν τοῦ Tristan ἀλλὰ δὲν ἐγέλα ποτὲ καὶ τὰ μισοσβυσμένα μάτια του πάντοτε ἐκύτταζαν πρὸς πράγματα ἀόρατα καὶ ἐξεραισθέντα.

Ὁ Geoffroy τὸν ἐπεριποισίτο μὲ μητρικὴν στοργὴν καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ τοῦ ἠμιῶν διὰ τὸ παρελθὸν τὸν παρηγόρει μετὰ γλυκειᾶς θωπείας του. Πολὺ συχνὰ εἰς τὰς μικρὰς ὥρας ἔπαιρνε τὴν κεφαλὴν του ἀνάμεσα εἰς τὰ χίρια του καὶ τὴν ἐστήριζε ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ὁ ἄλλος τὸν ἄρηνε νὰ τὸν θωπεύῃ ὡς παιδίον. Τὰ δάκρυά του ἔτρεχαν. Ὁ Tristan ἔλεγε:

— Εἶμαι καλά, μόνον ἐδῶ εἰς τὴν ἀγκάλῃ σου εἶμαι καλά.

Μίαν ἡμέραν ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν τοιοῦτον βίον, ὅτε πλέον ἡ λήθη ἤρχετο, ἔπεσε ἐκ τοῦ ἔ-που του καὶ ἐφρονεῦθη.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τάφου ὁ Geoffroy ἐγονυπέτησε καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν μὲ τὸν νεκρὸν. Ἐφιλοῦσε τὸ χῶμα καὶ τὸ ἔβλεπε μὲ τὸ δάκρυά του. Δὲν ἔφυγε παρὰ τότε μόνον, ὅταν ἦλθεν ὁ ἀγαπημένον σκύλος τοῦ Tristan, ἕνας γέρος σκύλος, ὁ ὁποῖος ἤρχετο διὰ νὰ ἀποθάνῃ πλησίον τοῦ κυρίου του. Τότε μὲ τὸ βῆμα βραδύ καὶ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

Εἰς τὸ κατώφλιον ἐφώνησε τὸν ὑπηρέτην του, πιστὸν ὑπηρέτην του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἀναθρέψει. Τοῦ εἶπε: Δῶσέ μου τὸ κλειδίον.

Ἐλαβε τὸ κλειδίον καὶ ἐπέρασε διάφορα δωμάτια καὶ διαδρόμους ἀνέβη τὴν στενὴν κλίμακα ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ πύργου. Ὁ θέρυθος τῶν βημάτων του ἀντηχοῦσε ὡς εἰς τὸ κενὸν ἄντρον. Ὅπα! διεπέρων τοὺς τοίχους ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰσῆρχετο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς μίαν μεγάλην θύραν. Τὴν ἤνοιξε.

Εἰσῆλθεν εἰς ἕνα μεγάλο κυκλοτερές δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο δι' ἐνὸς καὶ μόνου παραθύρου. Χωρὶς δυνάμεις πλέον ἔπεσαν ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Τότε ἡ Geneviève τὸν περιέβαλε μὲ τοὺς βραχιονιάς τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Κλαῖε, ἀγάπη μου, κλαῖε.

Ἐκλαίει ἀπαρηγόρητα καὶ ἐκείνη τοῦ ἔλεγε:

— Κλαῖε, κλαῖε τὸν φίλον σου μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς λύπης σου, μὲ ὅλον τὸ πάθος τῆς φιλίας σου. Ἀλλὰ κλαῖε τον, χωρὶς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Ἐγὼ δὲν ἔχω, οὐδέποτε εἶχον. Ἐκλάμαμεν

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ

Ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου ἀρ. 22.

Εἰς τοῦτο πωλοῦνται γάλα γνήσιον, βούτυρον νωπὸν καὶ φαγητοῦ, κρέμα, αὐγά, κλπ. Προμηθεύει δὲ τοιαῦτα καὶ εἰς τὰς οἰκογένειας, γινομένης τῆς διαμονῆς κατ' οἶκον τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας. Ἡ τάξις, ἡ εὐθηνία καὶ ἡ καλὴ ποιότης, αἵτινες ὑπάρχουσι εἰς ὅλα τὰ κατὰστήματα τοῦ κ. Γ. Γουλιέλμου, εἶνε τὰ ἐφόδια καὶ αἱ ἐγγυήσεις, καὶ τοῦ ἰεοῦ τοῦτου κατὰστήματος αὐτοῦ.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΖΑΧΑΡΩΣ ΝΑΥΠΛΙΩΤΟΥ

49. Ὀδὸς Ἰάσωρος 49.

Τὰ μαθήματα ἤρχισαν τακτικῶς. Ἡ παρεχομένη διδασκαλία λίαν ἐπιμελημένη. Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦν.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κυρία Ἑλληνίς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, ἧς δύναται νὰ διδάξῃ καὶ εἰς μεγάλας μαθητρίας, ἀρίστη μουσικός, πτυχιούχος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις τῆς ἐν λόγῳ κυρίας προστίθεται καὶ ἀνατροφή τελεία, καὶ ἀρχαῖ ἐντελῶς Ἑλληνικαὶ κληρονομηθεῖται ἀπὸ ἕνα τῶν ἐπιφανεστέρων οἴκων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν συνιστᾷ ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» θερμότατα καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνῃ Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

δι' αὐτόν, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ κάμωμεν Δεκαπέντε ἔτη, διὰ νὰ μὴν πληρωθῆ ἡ καρδιά του ἀπὸ τὴν προδοσίαν φιλίας καθὼς ἐπληρώθη ἀπὸ τὴν συζυγικὴν πίστιν, ὑπέστης τὸ μαρτύριον νὰ τὴν βλέπῃς δυστυχῆ καὶ νὰ παρίστασαι εἰς τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν τοῦ προξενήσαμεν... Ἐκαμεις, σίλε μου, τὸ καθῆκόν σου καὶ κατὰ περισσότερον ἀπὸ τὸ καθῆκόν σου.

Ἐσήκωσε πρὸς αὐτὴν τὸ λυπημένον πρόσωπό του καὶ εἶπε:

— Καὶ ἐσὺ Geneviève, σὺ ἡ ὁποία δεκαπέντε χρόνια τώρα μένεις ἐδῶ κλεισμένη, φυλακισμένη, καταμονὴ ὅλην τὴν ἡμέραν, μονάχη βλόκληρα ἔτη!...

Ἐκουττάχθησαν μὲ ὑπερηφάνειαν, ὑπερήφανοι διὰ τὸν ἑαυτὸν των καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς των.

Ἡ Geneviève εἶχε σχεδὸν μαλ' ἰὰ ἄσπρα καὶ ὄψιν ὡς ἀπὸ φίλιδισι. τὴν ὄψιν ἐκεῖνων τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ὁ ἄλλος.

— Ἄ! Γενεβιέβη, πόσον ἀγαπώμεθα! εἶπεν Ὁ ἔρωσ μας εἶναι ὑπεράνω ὅλων τῶν μικροτήτων... Σὲ ἀγαπῶ περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν συνειδήσιν μου.

Ἡσθάνθησαν ὅτι ἦσαν σκληροὶ πράγματός τινος πολὺ μεγάλου, τὸ ὁποῖον τοὺς ἀπῆλλαντεν ἀπὸ τὸν συνῆθη βίον. Τὸ καθῆκον ἀλλάζει κατὰ τὰ ἄτομα. Τὸ ἰδικὸν των καθῆκον ἦτο νὰ ἀγαπῶνται, καὶ ἡγαπῶντο.

— Γενεβιέβη, τῆς εἶπεν, εἶσαι τώρα ἐλευθερά, ἡ φυλακή σου θὰ ἀνοιχθῆ.

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν σοβαρῶς: «Ὁχι Geoffroy, δὲν πρέπει νὰ κηλιδωθῆ ἡ τιμὴ του ἔστω καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του. Πρέπει νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τὸ σφάλμα μας. Εἶνε ἡ ἐξαγορὰ τοῦ ἐγκλήματός μου καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαλλαγῶ. Καὶ ἔπειτα μήπως δὲν εἶμαι ἀποθραμμένη; Ὁ τάφος μου εἶνε ἐδῶ, ὡς μὲν ἄμην ἄμην».

Καὶ εἶπεν ἀκόμη μὲ ἀξιοπείθειον μειδιάμα: «Ἐπειτα, βλέπεις, ἀγαπῶ τὴν φυλακὴν μου ὅλη μου ἡ ζωὴ εἶνε ἐδῶ, ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς παλαιὰς τοίχους εἶνε ἡ εὐτυχία μου. Δὲν ἔχω πλέον διάθεσιν νὰ περιπατήσω εἰς τὸν δρόμον, νὰ ἴδω τὸν ὄριζόντα, νὰ μυρισθῶ τὰ ἄνθη. Ὅλα αὐτὰ μὲ φοβίζου. ὦ! ὄχι, ἀγάπη μου, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον τοπεῖα, τὰ ὁποῖα νὰ ἀξίζουσι τὰ ὀλίγα αὐτὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου καὶ τὰς φωτιστικῆς, τὰς ὁποίας κάνει ὁ ἥλιος, ὅταν δύῃ εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης.

(Maurice Leblanc)